

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále - pobočka v Krnově rozhodl samosoudcem Mgr. Pavlem Dočkalem ve věci

žalobkyně: **SK Dětem, z.s.**, IČO 26995999
sídlem Vodní 114/6, 794 01 Krnov
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Danielem Tabachem
sídlem Hlavní náměstí 104/29, 794 01 Krnov

proti
žalované: **Česká Republika - Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1

o zaplacení částky 177 700 Kč s příslušenstvím

takto:

I. **Žaloba**, podle které je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni částku 177 700 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 17. 8. 2017 do zaplacení, **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou došlou soudu dne 15. 8. 2017 se žalobkyně domáhala proti žalované náhrady majetkové a nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup. Dne 23. 9. 2014 byla zahájena kontrola podle § 60a živnostenského zákona a kontrolního řádu žalobkyně z důvodu podnětu Asociace českých cestovních kanceláří a agentur. Kontrola se týkala období od 1. 1. 2012 do 31. 8. 2014. O provedení kontroly byl sepsán protokol č. 25/2014 ze dne 25. 5. 2015. Žalobkyně proti tomuto protokolu podala námitky z důvodu nedostatečně zjištěných rozhodných okolností a poukázala na nedostatky v kontrole. Žalobkyně se dále domáhala prošetření věci. Námitkám nebylo vyhověno. Tyto námitky se však nakonec ve správním řízení ukázaly jako důvodné. Oznámením

Městského úřadu Krnov, živnostenského úřadu ze dne 4. 8. 2015 bylo zahájeno správní řízení proti žalobkyni pro spáchání správních deliktů podle § 63 odst. 1 písm. b), c) živnostenského zákona, za což hrozila pokuta do výše 1 000 000 Kč za správní delikt dle § 63 odst. 1 písm. c) živnostenského zákona a pokuta do výše 750 000 Kč za správní delikt dle § 63 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona. Ve správním řízení správní orgán třikrát rozhodl v neprospěch žalobkyně. Tato rozhodnutí k odvolání žalobkyně odvolací správní orgán zrušil a vrátil k novému projednání. Až čtvrtým meritorním rozhodnutím správního orgánu ze dne 16. 12. 2016, které nabylo právní moci 3. 1. 2017, bylo řízení zastaveno z důvodu neprokázání jednoho z podstatných znaků správního deliktu, a to úmyslu dosahovat zisku. Žalobkyni bylo dáno za pravdu to, co již uváděla ve fázi kontroly. Žalobkyně uplatnila v rámci žaloby tři dílčí nároky. Prvním nárokem byl nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení. Žalobkyně uvedla, že řízení kontrolní a správní je nutné považovat za jedno řízení a z pohledu nepřiměřenosti jej posuzovat jako celek. Celková délka řízení trvala dva roky a tři měsíce. Dle žalobkyně je třeba zohlednit rozsah průtahů, konkrétně změnu v osobě úřední osoby, opakované žádosti o prodloužení lhůty k rozhodnutí, opakované nedostání závazného pokynu odvolacího správního orgánu, neoprávněná žádost správního orgánu o sebeusvědčující důkazy požadované po žalobkyni, a z toho pramenící snaha správního orgánu zajistit jiný důkazní zdroj. Žalobkyně nepřispěla k průtahům v řízení. Naopak v kontrolním řízení poukazovala důvodně na nedostatečný důkazní stav ohledně nenaplnění znaku úmyslu dosahovat zisku, avšak bezúspěšně, což musí být přičítáno v její prospěch. Ve správním řízení hrozila žalobkyni peněžitá sankce až do výše 1 000 000 Kč, přičemž spáchání několika skutků a za delší dobu směřovalo k závěru, že pokuta by mohla být vysoká. Tato hrozící pokuta byla jednoznačně likvidační vzhledem k tomu, že se jedná o spolek, jehož úmyslem není vytvářet zisk, nýbrž pomáhat dětem, který je závislý zejména na příjmech v podobě darů a příspěvků členů. Z výše uvedených důvodů proto žalobkyně nárokovala náhradu za nemajetkovou újmu za nepřiměřenou délku správního řízení ve výši 40 000 Kč. Druhým dílčím nárokem žalobkyně byl nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí. Nezákonnost rozhodnutí dle žalobkyně spočívala v tom, že bylo proti žalobkyni správním orgánem zahájeno správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu, kdy správní řízení bylo ukončeno meritorním rozhodnutím o zastavení správního řízení z důvodu neprokázání podstatného znaku správního deliktu úmyslu dosahovat zisku. Žalobkyně tak nárokovala náhradu nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč, když správní stíhání výrazně zasáhlo do sféry žalobkyně, konkrétně došlo k zásahu do pověsti, dobrého jména, důvěryhodnosti, nejistoty v plánování. Vznikly neshody mezi členy a vedením žalobkyně. Objevily se úzkost a potíže u členů vedení spolku, zejména u paní S., která trpěla zdravotními problémy, osobní pocity se zhoršily. Pověst, dobré jméno i důvěryhodnost významně degradovaly i u široké veřejnosti, neboť došlo ve veřejnou známost správní řízení proti žalobkyni. Žalobkyně nevěděla, zda v důsledku uložené sankce ukončí svou činnost či nikoliv a proto vznikla nejistota v plánování akcí žalobkyně. Vlivem správního řízení se počalo šířit, že žalobkyně je stíhána, že okrádají děti, špatně vede svou činnost. Do spolku se přihlašovalo méně nových členů. S tím souvisely i finanční problémy žalobkyně. V důsledku toho musela žalobkyně některé své akce zrušit. U předsedkyně žalobkyně J. S. vznikla úzkost, deprese, průjem, nervozita, strach, brala léky na uklidnění, nespavost. Vlivem toho všeho i ukončila bakalářské studium na Univerzitě Palackého, fakulta tělesné výchovy a sportu, kde studovala ve druhém ročníku. Žalobkyně má za to, že judikaturu Nejvyššího soudu ohledně nemajetkové újmy v důsledku nezákonného trestního řízení lze analogicky použít i na přestupkové stíhání. Dále se žalobkyně odvolávala na judikaturu Ústavního soudu, ze které vyplývá, že není požadováno formální zrušení nezákonného rozhodnutí. Třetím dílčím nárokem žalobkyně byl nárok na náhradu majetkové újmy, která vznikla žalobkyni v souvislosti s vynaloženými náklady obhajoby ve správním řízení uhrazenými advokátovi JUDr. Ing. Danielu Tabachovi ve výši 37 700 Kč za jednotlivé úkony právní služby učiněné ve správním řízení vyspecifikované v písemném vyhotovení žaloby.

2. Žalovaná s žalobou nesouhlasila. Uvedla, že nebyly splněny zákonné podmínky pro přiznání uplatňovaného nároku na náhradu škody. Žalovaná uvedla, že je třeba odlišovat kontrolu provedenou správním úřadem od vlastního správního řízení, kdy se jedná o postup, který zpravidla předchází správnímu řízení s tím, že vlastní správní řízení je zahájeno na základě kontrolních zjištění. Výsledkem kontroly není rozhodnutí o právech a povinnostech, ale výhradně kontrolní zjištění zachycené v protokolu o kontrole. Pokud se týče délky správního řízení, žalovaná má za to, že příslušné živnostenské úřady rozhodovaly ve lhůtách přiměřených konkrétním okolnostem projednávané věci v mezích správního řádu. Žalovaná dále nesouhlasila s tvrzením žalobkyně, že žalobkyně neučinila žádný úkon, na jehož základě došlo k prodlužování probíhající řízení. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla opakovaně vyzývána k doplnění podaného odvolání, v průběhu řízení dvakrát uplatnila námitku podjatosti, správní orgán byl nucen zabývat se podnětem žalobkyně k nápravě jednání správního orgánu prvního stupně. Dále se správní orgány musely zabývat návrhem žalobkyně na bezplatné právní zastoupení ve správním řízení. Žalovaná dále nesouhlasila s tím, že by správní řízení bylo zahájeno bezdůvodně. Důvod pro zahájení správního řízení byl detailně specifikován v oznámení o zahájení správního řízení. Nelze ani souhlasit s názorem žalobkyně, že by se nejednalo o nějak složitý případ. V uvedené záležitosti se jednalo o podezření ze spáchání správního deliktu neoprávněného podnikání, kdy správní orgán musel zjistit, zda-li činností konkrétního subjektu byly naplněny všechny pojmové znaky živnosti podle § 2 živnostenského zákona. Vzhledem ke složitosti projednávané věci byla rozhodnutí vydávána v zásadě ve lhůtě 60 dnů podle ust. § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Žalovaná dále nesouhlasila s tím, že by řízení bylo skončeno až čtvrtým rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, neboť nebyl brán zřetel na závazný právní názor odvolacího správního orgánu. Všechny rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla zrušena výhradně z procesních důvodů, neboť nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci za účelem zjištění, zda-li byly naplněny všechny pojmové znaky živnosti, včetně účelu dosažení zisku. Správní orgán prvního stupně se názorem odvolacího správního orgánu řídil a vždy se pokusil předmětnou záležitost došetřit za účelem vydání rozhodnutí. Ani jedno ze tří rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo zrušeno pro nezákonnost. Žalobkyně proto nemá nárok na náhradu nemajetkové újmy z důvodu nepřiměřené délky správního řízení, neboť všechna rozhodnutí správního orgánu byla vydávána v zákonné lhůtě. Není dán nárok žalobkyně na nemajetkovou újmu z důvodu nezákonného správního řízení, neboť nedošlo ke zrušení pravomocného rozhodnutí pro jeho nezákonnost z důvodu procesních vad, pro vady skutkových zjištění nebo pro nesprávné právní posouzení. Z důvodu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odvolacího správního orgánu nelze považovat za nezákonné nemá žalobkyně právo na náhradu majetkové újmy za náklady právního zastoupení ve správním řízení.
3. Z důkazů provedených při jednání dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním:
4. Asociace českých cestovních kanceláří a agentur podala Městskému úřadu v Krnově, živnostenskému úřadu podnět na neoprávněné podnikání ze dne 1. 9. 2014, ve kterém upozorňuje na podezření z neoprávněného podnikání subjektu J. S. – SK Dětem, o.s., sídlem Vodní 114/6, Krnov, IČO 26995999. V podnětu se uvádí, že tento subjekt vyvíjí činnost jako cestovní kancelář a organizuje zájezdy veřejně nabízené. V podnětu se dále uvádí, že uvedený subjekt nabízí kompletní zájezd v zimním i letním období, přičemž dle kalkulace ceny se jedná o činnost provozovanou za účelem dosažení zisku. Jedná se proto o činnost cestovní kanceláře, kdy ovšem uvedený subjekt k provozování cestovní kanceláře nedisponuje příslušným oprávněním dle zákona č. 159/1999 Sb. Městský úřad Krnov, obecní živnostenský úřad dne 22. 9. 2014 písemně oznámil žalobkyni zahájení kontroly případné podnikatelské činnosti v rozsahu § 60a zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Dle úředního záznamu ze dne 4. 3. 2015 byla věc předána k vyřízení novému referentovi Z. Č. z důvodu dlouhodobé pracovní neschopnosti dosavadního referenta J. K.. Předsdkyně žalobkyně byla kontrolním orgánem předvolána k jednání dne 11. 3. 2015 za účelem odstranění nejasností v předložených dokladech a

doplnění dalších písemných podkladů. K žádosti předsedkyně žalobkyně byl termín ústního jednání odložen na 2. 4. 2015 (úřední záznamy z 4. 3. 2015, 25. 3. 2015). Dne 2. 4. 2015 byl kontrolním orgánem sepsán záznam o kontrole k protokolu č. 25/2014. Předmět kontroly byl stanoven jako plnění povinností stanovených živnostenským zákonem a zvláštními právními předpisy vztahujícími se na živnostenské podnikání a na podmínky provozování živnosti uložené v rozhodnutí o udělení koncese a na poskytování služeb podle § 69a živnostenského zákona. Kontrolované období bylo stanoveno od 1. 1. 2012 do 31. 8. 2014. V protokole je zaznamenán průběžný stav kontroly. Žalobkyně byla vyzvána k doplnění chybějících listin v termínu do 15. 4. 2015. Termín pokračování/dokončení kontroly byl stanoven na 15. 5. 2015. Dle úředního záznamu ze dne 12. 5. 2015 byla téhož dne předsedkyně žalobkyně informována o náhradním termínu jednání na 25. 5. 2015 z důvodu předchozí pracovní neschopnosti pracovníka kontrolního orgánu a časové náročnosti vyhotovení protokolu. Kontrola byla ukončena 25. 5. 2015 sepsáním protokolu č. 25/2014, kdy na základě kontrolního zjištění dospěl kontrolní orgán k závěru, že kontrolovaná osoba ve sledovaném období od 1. 1. 2012 do 31. 8. 2014 v rámci provozování vzájemně prospěšných cílů, tedy společné aktivity zaměřené jen na členy spolku v rámci nabídek i pro nečleny spolku realizovala a účtovala zahraniční lyžařské zájezdy minimálně ve třech případech a minimálně v jednom případě letní zájezd do zahraničí. Nabídkou, realizací a účtováním zahraničních zájezdů, včetně kombinace služeb došlo ze strany kontrolované osoby k provozování činnosti, která je živností, aniž by pro tuto živnost měla příslušné živnostenské oprávnění s předmětem podnikání „Provozování cestovní kanceláře“. Toto živnostenské oprávnění kontrolovaná osoba ve sledovaném období neměla, a proto mohlo dojít ze strany kontrolované osoby ke správnému deliktu podle § 63 odst. 1 písm. c) živnostenského zákona. Dále bylo zjištěno, že kontrolovaná osoba realizovala i pro nečleny výuku lyžování a snowboardingu v lyžařské škole v Karlově minimálně ve třech případech, čímž došlo ze strany kontrolované osoby k provozování činnosti, která je živností, aniž by pro tuto živnost měla příslušné živnostenské oprávnění s předmětem podnikání „Poskytování tělovýchovných služeb v oblasti“. Tím mohlo dojít ze strany kontrolované osoby ke správnému deliktu podle § 63 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona. Žalobkyně podala proti protokolu o kontrole námitky dne 9. 6. 2015. Žalobkyně v námitkách uvedla, že nevyvíjela svou činnost za účelem dosahování zisku, nýbrž za účelem uspokojování potřeb svých členů. Proto není-li účelem provozování činnosti dosahování zisku, nejedná se o provozování živnosti. Žalobkyně dále popřela, že by se aktivit žalobkyně účastnili nečlenové. Dne 12. 6. 2015 byly námitky žalobkyně postoupeny členy kontrolního orgánu vedoucímu živnostenského úřadu k vyřízení. Vedoucí živnostenského úřadu dne 16. 6. 2015 postoupil námitky k vyřízení svému nadřízenému tajemníkovi Městského úřadu Krnov, neboť vedoucí živnostenského úřadu byl členem kontrolní skupiny. Tajemník Městského úřadu Krnov dne 3. 7. 2015 vydal písemné vyrozumění o vyřízení námitek, kdy námitky zamítl jako nedůvodné. Uvedl, že protokol o kontrole je základním výstupem kontroly, který zachycuje všechny podstatné skutečnosti provedené kontroly a popisuje učiněná kontrolní zjištění. Odůvodnění zjištění správního orgánu bude součástí případného rozhodnutí ve správním řízení. V rozhodnutí se správní orgán vypořádá i s posouzením znaku živnostenského podnikání (spis Městského úřadu Krnov, obecní živnostenský úřad, KONTROLA sp. zn. 380102/2541/2014/KO).

5. Ze spisu Městského úřadu, obecní živnostenský úřad, SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ sp. zn. 380102/2541/2014/KO soud zjistil následující skutkové okolnosti. Dne 4. 8. 2015 Městský úřad Krnov, obecní živnostenský úřad vydal písemné oznámení o zahájení řízení ve věci podezření ze správního deliktu podle § 63 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve kterém popsal jednání, kterého se žalobkyně měla dopustit, které je shodné se závěry kontrolního zjištění. Městský úřad Krnov požádal krajský úřad o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí dne 8. 10. 2015. V žádosti popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že účastník navrhl další svědecké výpovědi, rovněž správní orgán navrhuje doplnění svědeckých výpovědí. Krajský úřad, Moravskoslezský kraj, Odbor vnitra a krajský živnostenský úřad rozhodl usnesením

ze dne 16. 10. 2015 č. j. MSK 125634/2015 o prodloužení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí v řízení vedeném Městským úřadem Krnov, odborem živnostenský úřad do 15. 11. 2015. Městský úřad Krnov dne 9. 11. 2015 požádal Krajský úřad o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí do 31. 12. 2015 s tím, že 9. 11. 2015 proběhne výslech svědka M. M. a na 16. 11. 2015 byl přeložen výslech svědka F. G. z důvodu nemoci. Následně bude účastník vyzván k ústnímu jednání a možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Krajský úřad, Moravskoslezský kraj, Odbor vnitra a krajský živnostenský úřad usnesením ze dne 16. 11. 2015 č. j. MSK 139551/2015 prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí do 15. 12. 2015. Dne 27. 11. 2015 proběhlo před správním orgánem jednání, při kterém byl účastník seznámen s obsahem spisu. Účastník řízení vznesl do protokolu námitku podjatosti zaměstnanců správního orgánu, kterou blíže doplnil ve lhůtě 7 dnů. Správní orgán námitku podjatosti 7. 12. 2015 předložil k rozhodnutí tajemníkovi Městského úřadu Krnov. Ten Městskému úřadu Krnov usnesením ze dne 7. 12. 2015 o námitce podjatosti rozhodl tak, že dotčení zaměstnanci živnostenského úřadu nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci. Městský úřad Krnov, obecní živnostenský úřad vydal 14. 12. 2015 rozhodnutí pod č. j. 380102/2541/2014/KO/139 uložil žalobkyni pokutu v celkové výši 10 000 Kč za správní delikt podle § 63 odst. 1 písm. c) živnostenského zákona, kterého se žalobkyně dopustila tím, že v období od 1. 1. 2012 do 31. 8. 2014 v rámci provozování vzájemně prospěšných cílů, tedy společné aktivity zaměřené jen na členy sdružení na základě veřejných nabídek i pro nečleny realizovala a účtovala zahraniční zájezdy včetně kombinace služeb s vykázaným příjmem (blíže skutkově popsanych ve výroku rozhodnutí), a za správní delikt podle § 63 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že ve výše uvedeném období na základě veřejných nabídek i pro nečleny realizovala a účtovala výuku lyžování a snowboardingu v lyžařské škole v Karlově, Malá Morávka minimálně ve třech případech s vykázaným příjmem (skutkově blíže popsáno ve výroku citovaného rozhodnutí). Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání dne 27. 12. 2015 bez odůvodnění. Správní orgán 11. 1. 2016 vyzval žalobkyni k doplnění odvolání ve lhůtě 10 dnů. Žalobkyně doplnila odvolání dne 20. 1. 2016. Dne 25. 1. 2016 byl spis s odvoláním předložen krajskému úřadu k rozhodnutí. Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 24. 2. 2016 č. j. MSK 12595/2016 zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrátil k novému projednání. Odvolací správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že nebylo dostatečně zjištěno, že činnost žalobkyně byla provozována za účelem dosažení zisku. Pokud kombinace služeb cestovního ruchu je nabízena za úplatu nepřevyšující přímé náklady, pak není provozována za účelem dosažení zisku. Pokud tedy se pobytu účastní členové spolku a případně i nečlenové spolku za úplatu nepřevyšující přímé náklady, a pokud pořádání podobných akcí a jejich program koresponduje s účelem spolku, pak se nejedná o zájezd dle zákona o podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu. Správnímu orgánu prvního stupně udělil pokyn, aby zaměřil dokazování směrem ke zjištění, zda úmyslem odvolatelky bylo dosažení zisku. Podáním ze dne 21. 3. 2016 navrhla žalobkyně nové důkazy k prokázání skutečností, že činnost žalobkyně nebyla prováděna za účelem dosažení zisku. Dne 24. 3. 2016 byla žalobkyně seznámena s obsahem spisu s podklady před vydáním rozhodnutí. Městský úřad Krnov, obecní živnostenský úřad ve věci znovu rozhodl dne 15. 4. 2016, č. j. 380102/2541/2014/KO/153 s tím, že opětovně dospěl k závěru, že žalobkyně se dopustila správních deliktů uvedených v předcházejícím rozhodnutí správního orgánu a za jejich spáchání udělil žalobkyni pokutu ve výši 10 000 Kč. Správní orgán uzavřel, že žalobkyně svou činnost při organizování zájezdů a lyžařské a snowboardové školy vykonávala s úmyslem dosahovat zisku. Proti rozhodnutí podala žalobkyně dne 25. 4. 2016 blanketní odvolání. Správní orgán dne 6. 5. 2016 vyzval žalobkyni k doplnění odvolání. Žalobkyně odvolání doplnila podáním došlým správnímu orgánu 16. 5. 2016 a 18. 5. 2016. Dne 23. 5. 2016 byl spis spolu s odvolání předložen krajskému úřadu k rozhodnutí. Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodl dne 16. 6. 2016 č. j. MSK 69216/2016 tak, že rozhodnutí orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání. Krajský úřad opětovně dal správnímu orgánu prvního stupně pokyn, aby dokazování doplnil o zjištění, zda úmyslem

žalobkyně bylo dosažení zisku. Uvedl, že je třeba zabývat se tím, jakým způsobem byla prvotně stanovena cena zájezdu, zda úmyslem žalobkyně bylo při jejím stanovení dosažení zisku. Spis byl vrácen orgánu prvního stupně 21. 6. 2016. Rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 1. 8. 2016 č. j. MSK 93287/2016 bylo k odvolání žalobkyně zrušeno usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 7. 2016 č. j. 380102/2541/2014/KO/160, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni povinnost předložit požadované účetní doklady. Dne 4. 8. 2016 provedl správní orgán důkaz listinami citovanými v protokole o provedení důkazu. Dne 4. 8. 2016 byla žalobkyně seznámena s podklady spisu před vydáním rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2016 č. j. 380102/2541/2014/KO/172 Městský úřad Krnov, obecní živnostenský úřad uložil žalobkyni pokutu za správní delikty skutkově vymezené v původním meritorním rozhodnutí prvostupňového orgánu, a to ve výši 10 000 Kč. Správní orgán prvního stupně setrval na dosavadních závěrech, dle kterých činnost žalobkyně byla provozována za účelem dosažení zisku. Žalobkyně podala proti rozhodnutí blanketní odvolání dne 24. 8. 2016. Správní orgán prvního stupně dne 5. 9. 2016 vyzval žalobkyni k doplnění odvolání. Žalobkyně podala doplněné odvolání 12. 9. 2016. Dne 14. 9. 2016 byl spis s odvoláním předložen krajskému úřadu k rozhodnutí. Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 14. 10. 2016 č. j. MSK 118611/2016 k odvolání žalobkyně napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a vrátil k novému projednání. Odvolací orgán vytkl správnímu orgánu prvního stupně, že tento nezkoumal, jakým způsobem byla prvotně stanovena cena zájezdů. Dále se nezabýval při dokazování pobytu v Rakousku a lyžařskými školami v Karlově. Trval na tom, že je nutné zjistit, jakým způsobem byla cena pobytu stanovena. Dne 19. 10. 2016 byl správnímu orgánu prvního stupně vrácen spis po rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Žalobkyně podáním ze dne 17. 10. 2016 dala podnět k nápravě, ve kterém poukazovala na to, že správní orgán prvního stupně se neřídí závazným pokynem odvolacího orgánu, čímž dochází k neúměrnému prodlužování správního řízení. Proto navrhovala, aby věc byla přikázána k vyřízení jinému správnímu orgánu, případně řízení zastaveno. Dne 7. 11. 2016 podala žalobkyně námitku podjatosti vůči úřední osobě Městského úřadu Krnov Z. Č.. K námitce podjatosti se dotčená osoba Z. Č. vyjádřil písemně dne 7. 11. 2016. Usnesením ze dne 10. 11. 2016 č. j. 380102/2541/2014/KO/184 rozhodl vedoucí živnostenského úřadu Městského úřadu Krnov o tom, že Z. Č. není vyloučen z projednávání a rozhodování ve správním řízení. Dne 11. 11. 2016 vydal správní orgán vyznění o provádění důkazu mimo ústní jednání dne 21. 11. 2016. Zároveň písemně stejného dne vyzval právního zástupce žalobkyně k možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí dne 21. 11. 2016. Dne 14. 11. 2016 podala žalobkyně odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti. Dne 14. 11. 2016 podala žalobkyně návrh na bezplatné právní zastupování ve správním řízení. Dne 14. 11. 2016 postoupil správní orgán prvního stupně krajskému úřadu odvolání proti usnesení o námitce podjatosti. Dne 15. 11. 2016 se správní orgán prvního stupně vyjádřil k žádosti o bezplatné právní zastupování. Dne 16. 11. 2016 podala žalobkyně krajskému úřadu prostřednictvím správního orgánu prvního stupně podnět ve věci návrhu na bezplatnou obhajobu. Dne 21. 11. 2016 byl sepsán protokol o provedení důkazu listinami. Dne 21. 11. 2016 byl sepsán protokol o seznámení účastníka řízení s podklady před vydáním rozhodnutí. Dne 21. 11. 2016 sepsala žalobkyně doplnění návrhu na bezplatné právní zastoupení, které bylo podáno správnímu orgánu 23. 11. 2016. Dne 28. 11. 2016 byl sepsán záznam správním orgánem prvního stupně, dle kterého při seznámení účastníka řízení s podklady před vydáním rozhodnutí dne 21. 11. 2016 statutární zástupce žalobkyně požádal o přerušování jednání a odročení na pozdější termín, který telefonicky upřesní, k čemuž nedošlo. Proto bude žalobkyně písemně vyzvána o pokračování jednání o seznámení se účastníka s podklady pro rozhodnutí. Vyzněním ze dne 28. 11. 2016 stanovil správní orgán termín jednání seznámení účastníka řízení s podklady před vydáním rozhodnutí na 12. 12. 2016. Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 2. 12. 2016 č. j. MSK 147637/2016 zamítl odvolání žalobkyně proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 11. 2016 č. j. 380102/2541/2014/KO/184 o námitce podjatosti. Dne 12. 12. 2016 se žalobkyně k jednání nedostavila. Dne 13. 12. 2016 byla podána žádost žalobkyně

o stanovení nového termínu k prostudování spisu, neboť v předvolání k jednání 12. 12. 2016 bylo doručeno žalobkyni až 12. 12. 2016 po stanoveném termínu jednání. Dne 15. 12. 2016 vydal Krajský úřad Moravskoslezského kraje sdělení k podnětu žalobkyně k ustanovení bezplatného zastoupení. Usnesením Městského úřadu Krnov, obecního živnostenského úřadu ze dne 16. 12. 2016 č. j. 380102/2541/2014/KO/205 bylo správní řízení zastaveno. V odůvodnění správní orgán uvedl, že vyčerpал veškeré možné důkazní prostředky k prokázání jednání žalobkyně za účelem dosažení zisku s tím, že dle odvolacího orgánu se tento úmysl žalobkyně prokázat nepodařilo. Správní orgán proto dospěl k závěru, že nadále nelze vést správní řízení k získání dalších důkazních prostředků, jak jsou uvedené v rozhodnutích správního orgánu, které by jednoznačně směřovaly k prokázání úmyslu dosahovat zisku. Proto dle § 66 odst. 2 správního řádu řízení zastavil. Usnesení bylo doručeno žalobkyni dne 30. 12. 2016. Žalobkyně byla ve správním řízení zastoupena advokátem JUDr. Ing. Danielem Tabachem, který za žalobkyni činil procesní úkony a účastnil se jednání před správním orgánem.

6. Nárok uplatněný žalobou žalobkyně nejprve podáním ze dne 15. 2. 2017 uplatnila u žalované. Žalovaná se k návrhu na odškodnění vyjádřila písemně dopisem ze dne 10. 8. 2017, kdy náhradu majetkové a nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup nepřiznala (žádost o náhradu škody, sdělení k žádosti).
7. Soud jako nadbytečné zamítl důkazní návrhy žalobkyně výslechem žalobkyně, výslechem svědků N. T., S. P., F. G., S. H., R. H., potvrzením o ubytování ze dne 7. 3. 2017, lékařskou zprávou MUDr. Vaňka ze dne 24. 8. 2018, potvrzením o studiu J. S., návrh žalované na výslech svědka L. Ch.
8. Po právním posouzení prokazaného skutkového stavu věci dospěl soud k následujícím závěrům.
9. Podle ust. § 5 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena
  - a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním,
  - b) nesprávným úředním postupem.
10. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
11. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
12. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
13. Podle ust. § 31 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu.
14. Podle ust. § 31 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.

15. Podle ust. § 12 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, protokol o kontrole se vyhotoví ve lhůtě 30 dnů ode dne provedení posledního kontrolního úkonu, ve zvláště složitých případech do 60 dnů.
16. Podle ust. § 71 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.
17. Podle ust. § 71 odst. 3 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ.
18. Podle ust. § 80 odst. 4 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., nadřízený správní orgán může usnesením přiměřeně prodloužit zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, lze-li důvodně předpokládat, že správní orgán v prodloužené lhůtě vydá rozhodnutí ve věci, a je-li takový postup pro účastníky výhodnější; přitom přihlíží ke lhůtám uvedeným v § 71 odst. 3.
19. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.
20. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.
21. Ve vztahu k nároku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou kontrolního a správního řízení je třeba vycházet z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 38 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod. Čl. 38 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod nelze dle judikatury Nejvyššího soudu aplikovat v případě nepřiměřené délky správního řízení. Čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod lze kromě soudního řízení aplikovat i na správní řízení za splnění kritéria, že se jedná o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jehož rozhodnutí má přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku, jestliže má toto právo nebo závazek svůj základ ve vnitrostátním právu a jestliže je právo nebo závazek, o kterém se v daném případě jedná, civilní povahy. V případě, že posuzované správní řízení tato kritéria nesplňuje, nelze tak aplikovat čl. 6 odst. 1 Úmluvy a nelze tak vycházet ani ze stanoviska Občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010. Soud má za to, že ve správním řízení a jemu předcházejícím kontrolním řízení prováděných Městským úřadem v Krnově, obecním živnostenským úřadem se nejednalo o spor o právo či závazek soukromoprávní povahy. Žalobkyně tak nesprávně skutkově vymezila nárok na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení jako nárok za celkovou dobu řízení od počátku kontrolního řízení do skončení správního řízení usnesením o zastavení řízení. Ve vztahu ke kontrolnímu řízení zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole, stanoví lhůtu pro vyhotovení protokolu o kontrole 30 dnů ode dne provedení posledního kontrolního úkonu, ve zvláště složitých případech do 60 dnů. Protokol o kontrole byl správním orgánem vyhotoven dne 25. 5. 2015, přičemž byla dodržena zákonná 60 denní lhůta pro jeho vyhotovení od posledního kontrolního úkonu, když dne 2. 4. 2015 byla žalobkyně seznámena s průběhem kontroly a vyzvána k doplnění listin. Soud dále žalobkyni při jednání poučil dle § 118a odst. 1, 3 občanského soudního řádu k nutnosti doplnit tvrzení týkajících se skutečností, které by naplňovaly odpovědnost žalované za nesprávný úřední postup v kontrolním řízení spočívající v porušení povinností učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě, když má za to, že zákon nestanoví celkovou lhůtu pro ukončení kontrolního řízení, tj. od počátku kontrolního řízení do vyhotovení protokolu o kontrole. Zároveň poučil žalobkyni o nutnosti navrhnout důkazy ke skutkovým tvrzením. Žalobkyně však

nová skutková tvrzení po poučení soudu nedoplnila, kromě tvrzení obsaženého v žalobě o průtazích způsobených z důvodu změny úřední osoby, a nadále vycházela z toho, že kontrolní a správní řízení je nutné považovat za jedno řízení, toto považovat za jeden celek, přičemž délka řízení nebyla vzhledem k okolnostem případu přiměřená. Soud má proto za to, že žalobkyně nesplnila povinnost tvrzení, když neuvedla, jaké skutečnosti lze považovat v rámci kontrolního řízení za nesprávný úřední postup, případně jaké skutečnosti z tohoto řízení lze považovat za nečinnost správního orgánu či průtahy v tomto řízení. K tvrzení žalobkyně o průtazích způsobených z důvodu změny úřední osoby, soud uvádí, že kontrolní řízení bylo z důvodu změny úřední osoby projednávající věc pro dlouhodobou pracovní neschopnost původního referenta prodlouženo, kdy záznam o změně referenta byl vyhotoven dne 4. 3. 2015 a závěrečný protokol o kontrole vyhotoven dne 25. 5. 2015. V mezidobí však došlo k odročení jednání o kontrole ze dne 11. 3. 2015 na 2. 4. 2015 k žádosti žalobkyně, která se tak rovněž podílela na prodloužení celkové doby kontrolního řízení. Průtahy způsobené změnou úřední osoby nebyly však takové intenzity, aby měly za následek naplnění dikce ust. § 13 odst. 1 věta třetí zákona č. 82/1998 Sb. o nesprávném úředním postupu. Doby kontrolního řízení od zahájení 22. 9. 2014 do vydání protokolu o kontrole dne 25. 5. 2015 soud považuje za přijatelnou s ohledem na objem důkazů i průtahy způsobené žalobkyní. Pokud se týče nesprávného úředního postupu, konkrétně nepřiměřené délky v rámci správního řízení, soud aplikoval ust. § 13 odst. 1 věta druhá zákona č. 82/1998 Sb., kdy nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Je třeba konstatovat, že správní řízení bylo po stránce dokazování poměrně obsáhlé, o čemž svědčí počet vyslechnutých svědků i provedených listinných důkazů. Tato skutečnost odůvodňuje přiměřené prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 písm. a), § 80 odst. 4 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb. Správní orgány zákonné lhůty podle § 71 odst. 3 písm. a), § 80 odst. 4 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., dodržely. Žalobkyně spatřovala konkrétní příčiny průtahů v opakované žádosti o prodloužení lhůty. Správní orgán prvního stupně požádal o prodloužení lhůty dle § 80 odst. 4 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb. pouze dvakrát před vydáním prvního rozhodnutí ve věci, přičemž žádosti byly důvodné, neboť ve věci bylo prováděno dokazování zejména výslechy řady svědků včetně svědků navržených žalobkyní, které nebylo dokončeno, a to i z objektivních příčin na straně svědků. Při dalším rozhodování správní orgán prvního stupně již nežádal o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí a rozhodnutí byla vydávána ve lhůtách dle § 71 odst. 3 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb. Nesprávný úřední postup nelze spatřovat ani v tom, že věc byla odvolacím orgánem opakovaně vrácena správnímu orgánu prvního stupně k doplnění dokazování k prokázání jednání žalobkyně za účelem dosažení zisku. Na délku řízení nemělo téměř žádný vliv žalobkyní tvrzené neoprávněné vyžadování sebeusvědčujících důkazů po žalobkyni, kdy rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 1. 8. 2016 č. j. MSK 93287/2016 bylo k odvolání žalobkyně zrušeno usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 7. 2016 č. j. 380102/2541/2014/KO/160, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni povinnost předložit požadované účetní doklady. Soud má proto za to, že žalobkyně nemá právo na náhradu nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení před správním orgánem.

22. Žalobkyně dále uplatnila podanou žalobou nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím. Žalobkyně vycházela z toho, že zásahu do sféry žalobkyně došlo vlivem nezákonného správního řízení, což bylo potvrzeno konečným rozhodnutím ve správním řízení, kterým bylo správní řízení o správním deliktu zastaveno, neboť nebylo prokázáno, že by se žalobkyně správního deliktu dopustila. Podle názoru žalobkyně přestupkové řízení je řízením veřejnoprávní povahy mající charakter trestního řízení. Z tohoto pohledu je nutné v případě neuznání žalobkyně vinnou z přestupku nahradit žalobkyni veškeré majetkové i nemajetkové újmy způsobené tímto trestněprávním řízením obdobně, jako se děje při náhradách za nezákonné trestní stíhání. Soud považuje výklad ust. § 7, § 8 zákona č. 82/1998 Sb. ze strany žalobkyně za nepřipustný rozšiřující výklad. Podle názoru soudu nelze vycházet z analogie mezi trestním

řízením a řízením o správním deliktu, konkrétně analogie mezi nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání a nezákonným zahájením řízení o správním deliktu. Takový výklad nelze vyvodit ze žalobkyní citované judikatury Ústavního a Nejvyššího soudu, kdy žalobkyně poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3005/14, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2715/2013, nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1795/16. Ve smyslu § 7, § 8 zákona č. 82/1998 Sb. nevzniká právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníku řízení o správním deliktu, které bylo zastaveno podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích z důvodu, že spáchání skutku, o němž se řízení vede, nebylo obviněnému z přestupku (správního deliktu) prokázáno. Za nepřiléhavý považuje rovněž soud odkaz žalobkyně na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, např. Malofeyeva proti Rusku č. 36673/04, Fromkyn proti Rusku č. 74568/12, které se týkaly věcí skutkově zcela odlišných od projednávané věci, s tím, že z nich nelze vyvodit právo účastníka správního řízení o správním deliktu, které skončilo rozhodnutím o zastavení řízení z důvodu neprokázání, že skutek spáchal obviněný ze správního deliktu. S ohledem na odlišný právní názor ve vztahu k nároku na náhradu škodu za nezákonné rozhodnutí soud žalobkyni poučil podle ust. § 118a občanského soudního řádu, aby doplnila svá skutková tvrzení a uvedla konkrétní skutečnosti, které mají za následek nezákonné rozhodnutí, které mělo za následek vznik újmy na straně žalobkyně. Žalobkyně k poučení soudu svá skutková tvrzení nedoplnila a setrvala na svém dosavadním tvrzení a právním hodnocení tohoto nároku na náhradu nemajetkové újmy. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení o správním deliktu z důvodu, že nebylo prokázáno, že by se obviněný správního deliktu dopustil, nelze ve smyslu § 7, § 8 zákona č. 82/1998 Sb. považovat za nezákonné rozhodnutí, které by bylo příčinou vzniku škody způsobené při výkonu státní moci ve smyslu citovaného zákona. Žalobkyně pouze ve svých skutkových tvrzeních obsazených v žalobě poukazovala na skutečnost, že prvostupňový správní orgán ve věci správního deliktu rozhodoval čtyřikrát, přičemž třikrát bylo jeho rozhodnutí odvolacím orgánem zrušeno a vráceno k dalšímu řízení, až čtvrté rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vedlo ke skončení řízení. Ze správního spisu soud zjistil, že důvodem zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolacím orgánem a jeho vrácení k dalšímu řízení bylo ve všech třech případech odůvodněno tím, že se nepodařilo prokázat, že činnost žalobkyně byla provozována za účelem dosažení zisku jako podstatného znaku živnosti ve smyslu ust. § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Skutečnost, že tato podmínka živnostenského podnikání nakonec prokázána nebyla, byla důvodem konečného rozhodnutí o zastavení řízení o správním deliktu. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podmínka ust. § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. naplněna nebyla, neboť ve správním řízení o správním deliktu nedošlo ke zrušení či změně pravomocného rozhodnutí správního orgánu pro jeho nezákonnost. V nálezu sp. zn. II. ÚS 3005/14 Ústavní soud uvedl, pokud se správní orgány v přestupkovém řízení dopustily procesních pochybení v intenzitě, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního) a proto bylo odvolací správní rozhodnutí zrušeno krajským soudem, nicméně pro uplynutí zákonné prekluzivní lhůty pro projednání přestupku již nemohlo být pokračováno v dalším řízení, v němž by byla napravena zjištěná procesní pochybení, nelze tuto okolnost klást k tíži stěžovatele v tom směru, že mu nenáleží nárok na náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech na právní zastoupení v průběhu přestupkového řízení podle zákona č. 82/1998 Sb. Ve věci sp. zn. II. ÚS 1795/16 Ústavní soud dospěl k závěru, že náklady řízení v podobě odměny zástupce lze přiznat i za jeho zastupování v přestupkovém řízení, pokud došlo k zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty a podstatným důvodem prekluze byly průtahy na straně orgánu projednávajícího obvinění z přestupku. Z citovaných nálezů Ústavního soudu lze dovodit, že náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb.

se může domáhat výjimečně též účastník přestupkového řízení, které nebylo skončeno meritorním rozhodnutím za splnění podmínky, že v řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, např. průtahům ze strany správního orgánu. Vzhledem k tomu, že citované nálezy Ústavního soudu vychází z odlišných skutkových okolností než v této věci, ve které se nejednalo o přestupkové řízení omezené prekluzivní lhůtou pro vydání rozhodnutí, nelze tyto závěry aplikovat v tomto řízení. Nadto je třeba poukázat, že vymezením skutkových podstat dílčích nároků žalobkyně došlo k částečnému překrytí nároků na náhradu nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup a náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí, když oba nároky žalobkyně odůvodňuje mimo jiné tím, že správní orgán prvního stupně rozhodoval ve věci čtyřikrát, přičemž třikrát bylo jeho rozhodnutí odvolacím orgánem zrušeno. Důvodem vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně byla potřeba doplnit dokazování, aby byla splněna povinnost plynoucí z ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., tedy jednoznačně objasněn skutkový stav věci ve vztahu k tomu, zda jednání žalobkyně bylo činěno za účelem dosažení zisku. V tomto procesním postupu správních orgánů nelze spatřovat nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí.

23. Soud dospěl k závěru, že ve věci řízení o správním deliktu nedošlo jednáním státu příslušnými správními orgány k naplnění skutkové podstaty nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 a násl. zákona č. 82/1998 Sb. nebo nesprávného úředního postupu podle § 13 citovaného zákona. Žalobkyni tak nepřísluší právo na náhradu škody vůči státu uplatněné žalobkyní jako náhrada nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem a nezákonným rozhodnutím a na náhradu škody vzniklé žalobkyni v souvislosti s vynaložením nákladů na právní zastoupení ve správním řízení. Z těchto důvodů se poté soud v rámci důkazního řízení nezabýval důkazy vztahujícími se k prokázání výše nemajetkové újmy, kdy důkazní návrhy žalobkyně výslechem svědků N. T., S. P., F. G., S. H., R. H., potvrzením o ubytování ze dne 7. 3. 2017, lékařskou zprávou MUDr. Vaňka ze dne 24. 8. 2018, potvrzením o studiu J. S., zamítl. V rámci hodnocení důkazů skutkových zjištění vycházejících z hodnocení důkazů soud se nezabýval důkazy k prokázání výše za náklady právního zastoupení ve správním řízení. Soud zamítl návrh žalované na provedení důkazu výslechem zaměstnance správního orgánu, neboť ve vztahu k důkazu správním spisem nevyvstala důvodná potřeba jeho provedení, tuto žalovaná nadto ani neodůvodnila konkrétními skutečnostmi, které by důkaz podporoval.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ust. § 151 odst. 1 občanského soudního řádu, když žalovaná v řízení náklady řízení neuplatňovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ostravě, prostřednictvím Okresního soudu v Bruntále - pobočky v Krnově. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Krnov 26. září 2018

Mgr. Pavel Dočkal v. r.
samosoudce